

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Em Sava
Corectură: Issabela Cotelin
Coperta: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BERARU, NICOLETA

Regăsirea / Nicoleta Beraru. - București : Siono Editura, 2022
ISBN 978-606-95247-6-3

821.135.1

Nicoleta Beraru

REGĂSIREA

roman

SIONO
EDITURA
București, 2022

Eventualele asemănări cu realitatea sunt pur întâmplătoare.

1

Gândurile îi erau moi precum ceara topită. Treizeci și opt de grade la umbră. Liana se uita la bucata de lume asudată ce se decupa în geamul din dreapta al mașinii. Impresiile îi erau la fel de lălâi ca omenirea toată în ziua aceea de sfârșit de iulie. Ochii-i rătăciră peste turiștii ce înșesau parkingul de lângă Lyon: pe o bordură, lângă ușa benzinăriei, un copil lingea apatic o înghețată, uitându-se la giumbușlucurile cățelului pufos din fața lui, singura sfârlează printre sutele de somnambuli. O rusoaică de o vârstă ambiguă, cu o claie bogată de șuvițe blonde, răsfirate pe umerii goi, durdulii, cu genele obosite de povara rimelului abundent, ce i se întindea ușor peste cearcănele acoperite de cremă și transpirație, gesticula nervos către o mulțime de babe grase: *pleacă autobuzul!* Un moșulică adus de spate, cu perciuni bogați și păr lipsă pe creștetul pârlit de soare, cu tricoul ieșit din pantalonii scurți din cracii cărora ieșeau două picioare păroase și crăcănate, încerca să-și lege cureaua, uitându-se în urmă spre indicatoarele de veceuri. Cu gesturi lente, ca într-un *slow motion*, oamenii se frângeau sub zăpușeală în acte și trăiri scâmoșate.

Din radioul unei mașini învecinate, vocea creponată a unei crainice reuși să o scoată din

lânzezeală. Liana prinse din zbor: atentatele au fost dejucate. Instinctiv, din rărunchi îi scăpă un suspin de ușurare. Apoi, pe neașteptate, un pumn scurt și îndesat, ca o ghiulea, îi izbi plexul. Se făcu covrig după volan și simți în gură sarea tâmplelor sale nădușite: încerca din nou teroarea ce pusese stăpânire pe ea când auzise, cu timp bun în urmă, de victimele teroriștilor musulmani de la Charlie Hebdo. De n-ar fi fost Malika, vecina ei, ce o ținuse pe Julie cât fata fusese mică, ar fi ajuns să urască tot ce înseamnă Islam. Stătu încă cinci minute cu urechile ciulite la știri, apoi își făcu vreo două cruci cu limba, ca atunci când era copil. Așa o învățase bunică-sa Catrina: „când ți-e frică, să-ți faci cruciță cu limba, draga bunicii, ca să te apere Dumnezeu de cel necurat și de toate relele din lume. Nimeni nu te vede, în afară de El.” Era pe timpul comunismului și „nimeni” însemna peceștiții, cei care aruncaseră credința la gunoi.

Ghionturi de foame începură să înghesuie stomacul Lianei, întrerupându-i contemplarea mulțimii pestrițe, parcă desprinse dintr-un tablou de Bruegel. Adrien se dusese să plătească benzina, după ce făcuse plinul mașinii. Când plecaseră de acasă, soarele doar ce începuse a miji. Nu luară micul dejun, ca să câștige timp. Mâncară, în galopul Toyotei, doar niște cireșe și câteva galete de porumb. Fu curioasă să consulte *google maps*, pe telefonul său mobil: de la ei, din Rouen, până la Cavalaire sur Mer erau aproape 1100 de kilometri. Mare parte din distanță o dăduseră deja la spate. Frământarea mațelor, care din mică se făcea tot mai

mare, o supăra teribil. Spera ca lui Adrien să-i vină în minte să ia cafea și două sandwich-uri. Revăzu în închipuire livingul larg al casei lor, cochet mobilat, cu bibliotecă imensă, și se opri la bucătăria *open space*. Își aminti că lăsase în frigider niște aripioare rumene, fripte la rotisor, pe care le cumpărase cu o zi înainte de la piață. Nu mai avuseseră vreme să le mănânce, așa, în graba în care își făcuseră bagajele. Ce n-ar fi dat acum pentru o aripioară! Îi mirosea a ulei încins și-a muștei de usturoi, ca la ei acasă, în Moldova, pe când era mică. Privirea i se umplu de poftă, gura de apă și fruntea de și mai multă sudoare.

O mână o prinse de braț prin ușa deschisă a mașinii. Bine că s-a întors Adrien! Se uită în sus, sperând că mâna soțului său îi va umple golul palmei făcute căuș în așteptarea sandwich-ului. Ar fi mâncat orice acum, chiar și un hamburger de la McDonald's, ea, care de câteva luni se lupta cu o dietă, pregătindu-se grijulie pentru vacanța la mare. Rămase cu brațul întins câteva secunde bune, așteptând. Însă nările nu-i adulmecară aburii hrănaci ai mâncării, nici pe cei parfumați ai cafelei. Nedumerire. Scoase capul din mașină în fierbințeala soarelui, pregătindu-se să-i zică vreo două lui Adrien.

– Hei! Chiar nu e momentul! strigă enervată, cu vocea sugrumată și gura i se lăsă nedumerită în jos, ca o acoladă infometată, când văzu un chip de femeie aplecat deasupra feței sale.

De departe, Adrien văzu ușa mașinii deschise. În mașină, însă, părea că nu e nimeni. Oamenii o depășeau fără a da semne că e ceva neobișnuit ca, de

exemplu, un automobil cu stocajul la vedere, asemenea unui abdomen despicat, ce-și exhibă mațele, care le atrage atenția. Cuprins de panică, își dădu ochelarii de soare jos, își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei și apoi palma de un crac șifonat al pantalonilor scurți. De la căldură, arăta ca o roșie răscoaptă, cu, în loc de gură, o crăpătură groasă ce aducea cu o brazdă lăsată de plug. Pe lângă acestea, oboseala și trăncăneala Lianeii îl epuizaseră. Ca să ajungă la timp la Lyon, trăsese efectiv de el. Obișnuit să doarmă până mai târziu, nu-l aranja deloc plecarea asta pripită, în stilul neveste-sii. Chiaun de cap, tot ce mai voia acum era să bea o cafea tare și să-și potolească foalele excitate. Apoi își puteau continua drumul. Ce conta era să ajungă pe la șapte seara la casa de vacanță pe care o închiriaseră cu vreo trei luni în urmă. Cum era sâmbătă și anul școlar se terminase în toată Franța, autostrăzile se transformaseră în râuri de mașini. Stătuse la coadă vreo jumate de oră ca să plătească benzina. Se gândea că Liana l-ar putea ajuta, propunându-i să conducă ea restul drumului, căci, până acum, șmechera trăsese la aghioase, bine merci. De câteva ori simțise că somnul îi dădea târcoale și lui, că ochii i se împăienjneau. Dar cui să se plângă? Nu îndrăznise bietul de el să o trezească. Ba nici măcar un măr nu avu curaj să mănânce, căci știa cât de obosită era nevastă-sa și ce somn delicat are – la cea mai mică mușcătură s-ar fi trezit. Anul ce trecuse o făcuse praf. Își schimbase jobul – lucra acum la departamentul de comunicare al Universității din Rouen – și sarcinile noi îi dădeau

bătăi de cap. I se făcea milă de ea când îi vedea cearcănele vineții, ce se lăbărtau cu fiecare zi ce trecea. Liana era o perfecționistă și, în ciuda tuturor strădaniilor ei, tot i se părea că nu face suficient de bine, suficient de multe, avea impresia că e depășită de colege, că nu prezintă încredere în ochii șefului, că e aia ori cealaltă. Uneori Adrien se întreba dacă nu cumva hipersensibilitatea ei o făcea să confunde lucrurile, să le amestece în căpșorul său blond și plin de gărgăuni ca într-un malaxor. De menaj se ocupa, în ultimul timp, mai mult el: spălat, călcat, mâncare, curățenie. Noroc că-i plăcea să gătească și învățase de mic să se gospodărească. Așa fuseseră ei învățați – cei cinci copii rămași de timpuriu orfani de tată: toți aveau de îndeplinit în fiecare zi sarcini scrise cu creionul chimic de mamă-sa pe agenda de perete din bucătărie. De mic, munca nu-i fusese străină și îi plăcea să aibă lucrurile în ordine și mâncare gătită pe masă. Când îl vedeau cu șorțul de bucătărie prins de gât, cumnatele Lianeii râdeau și din *fée du logis* nu-l mai scoteau. Julie îl ajuta și ea de câte ori avea timp, după ce venea de la facultate. Slavă Domnului că îl moștenise pe el – cu picioarele pe pământ, mai realistă și mai echilibrată decât mamă-sa, de la care luase doar ascuțimea minții, intuiția vie și chipul de păpușă fragilă. Doar că acesta inducea în eroare – sprinteneala spiritului o făcea puternică. „Oare unde-i Liana?”, se întrebă Adrien. Se uită în toate direcțiile, însă nu o văzu. Își duse o mână la ochi și și-o făcu pâlnie. Pe cer, soarele se oțără la niște norișori versatili, nelăsându-se înduioșat de firele lor pîrpirii, ca de călți. Își adună apoi privirile de pe

firmament și le împlântă mai aproape de locurile pe care se găsea. Și le plimbă apoi roată prin tot parkingul, apoi și le opri brusc asupra a două femei cu fețele luminate, radiind de o bucurie mare. Una dintre cele două femei era Liana lui. Ceva parcă se schimbaseră în alura sa: fața i se înviorase, cearcănele i se resorbiră. Zâmbea cald, cu ochii scânteii de bucurie. Liniile de pe frunte i se întinseseră și, din femeia istovită, trecută de cincizeci de ani, Liana se prefăcuse într-o copilă voioasă. Stătea la câțiva metri mai departe, în dosul mașinii cu portiera din dreapta larg deschisă, cu capul puțin ridicat spre femeia din fața ei, mai robustă și mai înaltă decât ea. În pantalonii ei scurți și cu bluza largă de mătase, ce cădea în falduri, ascunzându-i colăceii sfioși de pe pânțele, Liana era încă o prezență șarmantă. Șuvițe de păr rebele îi ieșeau din cocul prins la repezeală și-i intrau, peste urechi și peste gâtul lung și brăzdat acum de câteva cute subțiri, în gura cu buze frumos arcuite, pe care se mai vedeau încă urme solzoase de ruj. Privind-o, Adrien nu-și putu reprimă o tandră prețuire – femeia aceasta, care-i stătea alături în viață, cu care împărțea și bune, și rele de un amar de vreme, încă îi era dragă. Cu toate fațetele nevaste-sii se învățase Adrien și aproape pe toate știa să le gestioneze. Numai cu supărările ei nejustificate și cu geloziile de tinerețe nu putea să cadă la pace. Dar ce-o fi pățit?, se întrebă curios bărbatul. O strigă, dar Liana nu auzi. Cine o fi femeia asta? Și de ce e Liana atât de copleșită de prezența ei?

2

Liana se opri din scos paharele din mașina de spălat vase. Vacanța era pe sfârșite. Fusesse încordată ca un arc când plecase val-vârtej spre Coasta de Azur. Îi trebuiseră vreo cinci-șase zile să-și poată scoate degetele din priza la care fusese conectată peste an. Munca o storsese de puteri. Nici nu realizase cât de tensionată era. Pricepu treptat, în momentele în care o cuprindeau atacuri de panică, dimineața, la ora când obișnuia să-și bea cafeaua pe terasa căsuței de vacanță din Cavalaire sur Mer. Peste an, aceea era ora la care pleca la serviciu. Nici pe plajă nu era scutită de zguduieli de panică. Amintiri ne semnificative, legate de muncă, o făceau să hiperventileze. Își simțea atunci suflul scurt, îndesat și accelerat. Tâmpilele îi erau cuprinse de vârtejuri. O transpirație rece punea stăpânire pe ea, deși trupul îi era pârguit de soare. Ușor-ușor, ritmicitatea valurilor sparte de țârm, marea, culorile vii ale parasolurilor, ale șlapilor și costumelor de baie, africanii ce o agasau cu comerțul lor ambulant, babele de șaiszeci de ani făcând topless, cu țâțele cât harbujii, lăfăindu-se ca niște foci de ciocolată pe nisipul încins, o făcură să uite de stres. Apoi, plimbările lor de seară pe malul mării, în acorduri de bandoneon, împrăștiate de restaurante luxoase, în

asfințituri blânde, portocaliu-viorii, ce se topeau mai târziu în nopți înstelate, îi aduseră din nou strălucire în priviri și culoare în obraji. Doar gândul la câmpurile de lavandă ori la arbuștii de rododendron, sprijinind voios case de piatră pastelate, cocoțate pe versanți semeți, la magazinașele cochete cu săpun de Marseille și suveniruri, cu buburuze și greieri supradimensionați, expuși de neguțători ca să atragă turiștii, o înviora.

Ca de obicei, în ultimele zile de concediu, cu neuronii îmblânziți, putea să cântărească viața mai bine. Lua decizii, își ajusta ambiții și-și potolea orgolii. În aceste momente, părăsită de vanități și râvne, alegea grâul de neghină. Viața... ce ar fi putut să-i impute? Că nu fusese mai mărinimoasă cu ea? Ar fi fost necinstită. Totuși, nu putea scăpa de un oarecare sentiment de pustietate. Știa însă că acesta nu-i venea din nerealizări sau din lovituri letale, ci era ea însăși, sufletul ei alcătuit din miliarde de foițe de neliniști. Și, când foițele se desprindeau, îi lăsau pe chip urme pe care ea și le cerceta cu atenție în oglindă tocmai în zile ca acestea, domoale, de sfârșit de concediu.

Puse cu grijă un pahar pe masă. Îi admiră dezinvoltura cu care se semețea pe piciorul înalt și care, dintr-un nicăieri precar, îi aduse în fața ochilor o fantasmă. Aceasta i se înfățișa ca un contur, ca o găoace alburie, fără umplutură. Liana nu-și dădu seama imediat despre cine e vorba. Se zbătea înăuntrul său ca să-i afle identitatea, ca atunci când, obsesiv, câte o zi întreagă, căuta să-și amintească un cuvânt ce-i stătea pe vârful limbii. În urechi, își

reauzi țiuitul prelung, difuz, ce o însoțea peste tot de câțiva ani. Se opinti să umple umbra și o revăzu pe Veronica în minte, prietena ei bună din copilărie, care dispăruse complet din viața sa acum aproape douăzeci și opt de ani. Și care se ivise ca o nălucă din vintrele pământului în lumina zilei, ca să o bucure pe ea, să o aline și să-i fie rană. Apăruse de nicăieri la Lyon, în parking, după ani de uitare. Iar ea avusese impresia că timpul nu trecuse, că Julie, Adrien, Irène, Philippe, Rouen, Franța erau doar o născocire. Pe cât de multă bucurie, pe atât de multă amărăciune. Dar fapt era că Veronica fusese acolo, aievea, în carne și oase și, ca și ea, își făcuse concediul în Franța, pe Coasta de Azur – ce ironie a destinului! O oră și mai bine petrecuseră împreună în parking, lângă mașină, o oră în care Adrien se uitase la ele împietrit de uimire și se crucise. Fusese martorul descumpănit al coctailului lor de lacrimi, bucurie, îmbrățișări și mucii. Adrien nu o văzuse pe femeia aceea în viața lui, nici nu știuse vreodată de existența ei. Dar toate întrebările legate de ea, ce i se perindaseră atunci prin minte, aveau să-și găsească răspunsurile pe rând, mai târziu.

La două zile după întâlnirea lor de la Lyon, Liana primi un mesaj scris de la Veronica: *Liana, am cancer. Ai grija de tine! Veronica.*

Atât. În stilul său telegrafic, ca o știre lipsită de importanță, aruncată neglijent la final de telegazetă. Cât de simplu era să scrii câteva cuvinte pe un ecran, care apoi își iau zborul în eter spre un destinatar oarecare! Se întrebese atunci, în vacanță, stând și prăjindu-se la soare, dacă nu cumva mesajul